

BIBLIOTEKA
SHTETIT

81H-1
K 64

PETRAQ KITA

POEZI

Prag feste

PETRAQ KITA

Ka lindur në fshatin Gostivisht të Kolonjës më 1953. Shkollën 8-vjeçare e ka kryer në qytetin e Korçës. Ka punuar në fabrikën e këpucëve duke vazhduar edhe shkollën e mesme pa shkëputje nga puna. Tani kryen shërbimin ushtarak në radhët e Ushtrisë Popullore.

Ka botuar poezi dhe tregime nëpër organet e shtypit, si në gazetatat «Drita» dhe «Zëri i Rinisë», revistën «Nëntori», etj.

Ky është libri i tij i parë.

854-1

K64

PETRAQ KITA

PRAG FESTE

Poezi

13008

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHERI»

PRAG FESTE

Sonte

shtëpitë e futura mes dritave si nën limonj të verdhë
nuk paskan gjumë fare.

Sonte

të dashuruarit mblodhën në park gjelbërimet e
freskëta të pranverës,
barin dhe manushaqet

dhe shëtitën më shumë, më larg
në udhët e bukura të këtyre viteve.

Sonte parqet u mbushën me zëra njerëzish, biseda.

Gjyshi Mina, që femëninë e kaloi nën erërat e
dimrit, me një bluzë të hollë,

duke mbajtur gurë dhe llaç mbi supet e njoma,

me diellin e pastër të buzëqeshjes në sy,

me kostum të zi e gravatë ngjyrë kafe

shëtit i lumtur rrugëve plot njerëz të dashur.

Sonte

askush nuk fle, —
as njerëzit
as qyteti.

Në gjithë madhësinë e kësaj feste të bukur
zemra ime rreh pranë zemrës së Partisë.

NË VARRET E DËSHMOREVE

Pllaka të bardha mermeri,
inicialetë thjeshta,
të bronxta...

Mbi barin e gjelbër dhe lulet e porsaçelura
po shkrihet vesa e natës —
e bardhë,
e ndritëshme,
me vezullime të kristalta...

Shkasin nën pllakat e mermerta
pika vese...
sikur shkasin mendimet e mia
të bardha,
të bardha.

PAVDEKËSI

Jashtë jeta hidhte hapat e saj.
Në muret e errëta të qelisë — heshtja,
mbi dysheme — qepallat e vdekjes
të përzjera me erën e athët të gjakut.
Sa netë kaluan kështu vallë?
Sa herë në hekurat e ndryshkur të qelisë
trokiti mëngjezi?

Mbrëmjeve kishe dëshirë të bisedoje me shokët.
mbrëmjeve kishe dëshirë të udhëtoje me shokët.
të pije me ta një cigare...

Vinte mëngjezi dhe mbulohej nga muzgu,
vinte muzgu dhe mbulohej nga nata, —
ditë dhe natë nën tortura...
Dhe rrije i qetë. Bisedoje me Partinë

e të dukej se ajo ishte aty, në qelinë e ftohtë,
si një erë e ngrohtë vere...
Dhe s't'u ulën kurrë sytë!
Asnjëherë s'mendove për vdekjen.
E si mund ta mendoje një gjë të tillë... si?

Në dritaren e qelisë cicëronin zogjtë.
Këngët e tyre s'pushuan as atë mëngjez, kur fashisti
përplasi derën e qelisë
dhe mbi trupin tënd mbështeti një sharrë hekuri,
të vjetër,
të nxirë.
Sharra futi dhëmbët e saj në mishin e ngrohtë, —
ti shtrëngoje dhëmbët në heshtje.

Dhe u mpiks gjaku i kuq, që rodhi në dysheme.
Kënga jote fërgëllonte nëpër buzë, —
dhe përpara fytyrës së fashistit të spërkatur nga gjaku
ti këndove...
Dhe përpara vdekjes ti këndove...
Kënga jote ishte një melodi e dridhshme.
Jashtë hapësira u mbush me zogj të lirë.
Gjaku yt i pastër mbeti pavdekësi:
në cicërimat e zogjve,
në zemrat e njerëzve.

PËR NJERËZIT DHE MALET

Ne udhëtojmë pranë maleve...

Mbi vetullën e përthyer të Moravës varet një mjegull
e hollë, e tejdukshme.
Flokët e borës kanë mbetur mbi degët e drurëve si
zogj të bardhë.

Ne udhëtojmë pranë maleve...

Malet dinë shumë gjëra për njerëzit, —
në rrudhat e tyre fshihen rrugët e viteve,
gjurmët e luftës,
gjaku dhe plagët
e mbi to shushurima ujrash të gjelbër plot kristale.

Në këto burime dhe ujvara, që derdhen me zhurmë,
kështu si ne kanë larë fytyrat bijtë e lirisë
edhe në dimër,

edhe në verë...

Herë-herë opingat e çara u mbetën honeve të thella
poshtë shkëmbenjve.

Mbi kurrize të ashpër grykash e malesh
ka shkelur mishi i butë i trupit të tyre...

Dimri u vishte në këmbë këpucë të akullta,
pranvera ua shkrinte.

Ndërsa Morava mbante veshur bluzën e dashur të
lirisë,

bluzën, që u ngjye me gjak,

bluzën, që u mbush me vrime plumbash...

Por njerëzit nuk ndaleshin,
ndonse po derdhej shumë gjak, —
njerëzit ecnin në male varg.